

називали «дикими людьми», «дикунами». Пізніше тут поселилося слов'янське плем'я волинян. Кочівники жили і на західній околиці теперішнього села Рогізне і південно-східній, де заснували невеличке поселення. Колишня територія села була покрита лісами.

Згодом територія села відійшла до Польщі у склад Волинського воєводства. У Рогізному продовжував жити пан Рогозінський. А люди тим часом вирубували ліси, розширювали територію свого поселення, яке вже знаходилося на берегах річки П'явки. З часом річка замулилась, поросла очеретом, і на її місці утворився ставок, якому дали назву Жабичани, від жаб, які щовечора подавали свій голос.

Стосовно Рогізного, то є два трактування про його назву. Швидше всього вона походить від прізвища пана Рогозінського, або від рослини рогози (рогоз), якої на місці сучасної церкви було дуже багато. Жителі прикрашали рогозою свій одяг кругом пояса.

Пан Рогозінський за річкою мав замок, який зруйнували монголо-татари. Під замком були підземні ходи, а через річку — дерев'яний місток. Колишній центр села розміщався по берегах П'явки. Жили в Рогізному заможні хазяї — переселенці пани Томашевський і Нагроцький. Їх прізвища носять по сьогоднішній день «сільські мікрорайони».

Перша згадка про село датована 1545 роком, де в числі городень (городня — дерев'яне укріплення, встановлене на замкових мурах, кошти на утримання яких надходили від селян) в описі Луцького замку згадується «городня Рогозинского села Рогизна и Волковский». Згадується село і в 1569 році у скарзі кастелянші Ф. Требуновської на селян Рогізного, які самовільно вирубали панський ліс у Пляшевій і побрили кількох селян.

Рудка

Рудка як маєток Василя Рудецького згадується в акті від 1545 року в описі Луцького замка. В XVII столітті поміщики Рудецькі побудували в селі замок на пагорбі, оточеному з двох сторін болотом. До сьогоднішнього дня збереглася назва вулиці «Замок». На поверхані ніяких залишків замку немає, лише за переказом під

Рогізне

До пана Рогози (за історичними документами його прізвище Рогозінський) на території теперішньої церкви і далі за нею жило кілька сімей кочівників. Їх